

Arrest

nr. 42 001 van 20 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 januari 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2010 werd verzoeker aangetroffen bij een politionele actie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 januari 2010 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(…) REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

- Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum. (…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en “te statueren dat verzoeker dient geregulariseerd te worden.”

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om de verblijfssituatie van een vreemdeling te regulariseren.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht. Hij licht zijn middel als volgt toe:

“(…) 1.

De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de bevoegde overheid bij het nemen van een verwijderingsbeslissing zorgvuldig en degelijk tewerk gaat. Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

In casu dient opgemerkt te worden dat verzoeker op 14.12.2009 een regularisatieverzoek indiende overeenkomstig de instructies van 19.07.2009 (waaromtrent zoveel mediacampagne gemaakt is geworden door de overheid) ogv lokale verankering en uitzicht op tewerkstelling.

Gerekwestreerde is evenwel van oordeel dat hiermee geen rekening hoeft gehouden te worden. Zij motiveert haar beslissing stellende dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort met geldig visum.

Indien men zo'n beslissingen zou honoreren, dan ondermijnt men de facto het ganse systeem van de regularisatieverzoeken.

Enerzijds voert de overheid een “gedoogbeleid” inzake regularisaties (de verzoeker wordt gedoogd in het Rijk te verblijven zolang zijn procedure loopt) en anderzijds gaat men de aanvrager belasten met een bevel om het grondgebied te verlaten ingevolge een situatie, die hij juist wenst te laten regulariseren. Dat is het spreekwoordelijke koud en warm tegelijk blazen en impliceert een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, die toch moeten inhouden dat er een rechtszekerheid moet bestaan.

Het principe van het “gedoogbeleid” heeft altijd al bestaan in het kader van regularisatieprocedures doch dit geldt des te meer inzake verzoeken gebaseerd op de instructies van 19.07.2009, die door de overheid met grote trom werd uitgevaardigd.

2.

Uiteraard is n.a.v. de gewraakte beslissing de uit het verblijf voortvloeiende integratie en het opbouwen van het sociale leven in het Rijk ook maar aan enig onderzoek onderworpen; deze werden zelfs niet behandeld.

Uiteraard strookt dit niet met de motiveringsplicht van gerekwestreerde, die toch niet kan volstaan met een simpele stelling “geen paspoort met geldig visum”.

In casu werd niet ernstig onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn/kunnen zijn waaraan verzoeker blootgesteld wordt indien hij wegens het uitblijven van een regularisatie zou dienen teruggeleid te worden.

Evenmin werd onderzocht noch het onderzoek desbetreffend ten gronde van het Bureau Regularisaties afgewacht of het ingediende regularisatieverzoek ten genoegen van recht beantwoordt aan de voorwaarden, die in de instructies werden vastgelegd. (...)

3.1.2. Verweerder stelt geen kennis te hebben van enige “regularisatieaanvraag” van verzoeker en stelt voorts dat, zelfs indien een dergelijk verzoek werd ingediend, dit geen schorsende werking heeft en niet verhindert dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

3.1.3. In zijn repliekmemoërie erkent verzoeker dat een “regularisatieverzoek” inderdaad geen rechten en/of plichten doet ontstaan, maar dat er wel sprake is van een gedoogbeleid en dat “men moet kunnen rekenen op de vereiste rechtszekerheid, die erin bestaat dat men mag verblijf houden zolang de aanvraag in onderzoek is.”

3.2.1. Verzoeker lijkt een schending van de formele motiveringsplicht te willen aanvoeren, nu hij te kennen geeft dat de vermeldingen op de bestreden beslissing niet kunnen volstaan.

Daar echter de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt en derhalve aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477), kan geen schending van de formele motiveringsplicht worden vastgesteld.

3.2.2. In wezen stelt verzoeker verder dat verweerder de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel heeft miskend door de bestreden beslissing te nemen ondanks het feit dat voorafgaandelijk een “regularisatieverzoek” werd ingediend.

De Raad dient evenwel op te merken dat verzoeker bij zijn verzoekschrift weliswaar een afschrift van een schrijven voegt van een brief gericht aan het College van burgemeester en schepenen te Antwerpen met de vraag om “in toepassing van de instructies dd. 19.07.2009 zijn verblijfssituatie te regulariseren”, maar geen enkel stuk bijbrengt dat de Raad toelaat vast te stellen of en wanneer dit schrijven effectief werd verzonden.

Aangezien verzoeker nalaat enig bewijsstuk neer te leggen waaruit blijkt dat hij, voordat de bestreden beslissing werd genomen, effectief een “regularisatieverzoek” indiende, moet worden gesteld dat uit zijn ongestaafde beweringen geen schending van de door hem aangevoerde rechtsbeginselen kan afgeleid worden.

Het enig middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK